

A személy metafizikai fejlődése

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: January 23, 2020, 3:21 pm

Az itt ká¶vetkező tanulmány t¶bb t¶ma megt¶rgyalásán keresztül halad azon c¶lja fel¶, hogy k¶rvonalazza a szem¶lyes fejl¶d¶s lehet¶ségeit. A fejl¶d¶s- ¶gy ¶ltal¶ban- egy olyan folyamatot jelent, amelynek során valami vagy valaki egys¶gesebb¶, l¶nyegi tulajdons¶gaiban kibontakozottabb¶; v¶lik. Ez a meghat¶rozás, természetesen, nem a teljess¶g ig¶ny¶vel l¶p fel, csup¶n ¶z laz¶n¶ megjelen¶li a fejl¶d¶s mibenl¶t¶t. C¶-m¶nkben m¶g szerepelnek a ¶szem¶ly¶ ¶s a ¶z metafizikai¶ szavak, ezek¶ul is sz¶mot adok r¶viden. A szem¶ly maga az ember, aki mindennapi ¶let¶t ¶li, aki sors¶t alak¶tja ¶gy vagy ¶gy, aki tervez, gondolkodik, ¶rez, l¶t, besz¶l, mozog, cselekszik ¶s aki rendelkezik egy fajta tudatoss¶ggal az eg¶zet illet¶en. De mi az, hogy ¶z metafizikai¶ fejl¶d¶s? Mi¶rt kell ell¶tni a fejl¶d¶st ezzel a jel¶vel? Mi¶rt nem el¶g a szem¶lyes fejl¶d¶s fogalma? A v¶lasz a k¶vetkező. Az ember biol¶giai, l¶lektani, t¶rsadalmi ¶rtelemben fejl¶dik ¶s ez egy olyan k¶zvetlen¶l megfigyelhet¶ t¶ny(folyamat), amelyet nem kell k¶l¶n¶ben magy¶zni. Sz¶let¶s¶t¶ul kezdve a gyermekkoron ¶t, eg¶szen feln¶tt korig fejl¶dik az ember, biol¶giailag, l¶lektanilag, szociol¶giailag, ¶gy is mondhatjuk, hogy testileg, lelkileg, szellemileg. A fejl¶d¶s feln¶tt kor¶ban sem ¶ll meg, természetesen akkor, ha az illet¶ szem¶ly erre figyel. ¶os pontosan itt van a kulcs, ebben a sz¶fordulatban, az ¶zre figyel¶ kifejez¶sben. T¶bbek k¶z¶tt a sz¶nd¶koss¶g, a tudatoss¶g az, amely megk¶l¶nb¶zteti a metafizikai fejl¶d¶st azokt¶l a fejl¶d¶si folyamatokt¶l, amelyek ¶zspont¶n¶ val¶sulnak meg. Persze, ez a meg¶llap¶tás finom¶tásra szorul. A sz¶nd¶koss¶g, a tudatoss¶g m¶g nem teljes krit¶rium a metafizikai fejl¶d¶snek. Sok c¶lja lehet az embernek, amelyekhez tudatosan fordul oda ¶s amelyek nem spont¶n m¶don v¶gbemen¶ fejl¶d¶si folyamatot t¶teleznek fel, vagyis amelyek c¶ltudatos er¶fesz¶t¶seket tesznek sz¶ks¶gess¶. ¶os m¶g sem min¶s¶thet¶k metafizikai fejl¶d¶snek ezek a folyamatok. Legal¶bbis nem felt¶tlen¶l. Valaki elv¶gez egy (vagy t¶bb) egyetemet, k¶pezi mag¶t, hogy karrierj¶t, egzisztenciáj¶t- ¶gymond- biztos¶tsa. Ástja sok tudatoss¶got, k¶pz¶st, kitart¶st, k¶vetkezetess¶get k¶vetel meg, olyan ¶rtelemben, hogy a felsoroltak k¶pezik siker¶nek param¶tereit. De az ¶t egy¶ltal¶n nem biztos, hogy egyben metafizikai fejl¶d¶st is jelent. Akkor mi lenne a megk¶l¶nb¶ztet¶ krit¶rium? Egy¶ltal¶n: mire val¶ a metafizikai fejl¶d¶s, mi¶rt kell (ha kell) ilyen folyamat legyen az ember ¶let¶ben, mi¶rt kell err¶ul besz¶lni? E k¶rd¶sek megv¶laszolásához sz¶ks¶g lesz az ¶zeg¶sz¶, az ¶zegys¶g¶ fogalm¶ra. Az, hogy a metafizikai fejl¶d¶s nem azonos a biol¶giai, pszichol¶giai, szociol¶giai ¶rtelemben vett fejl¶d¶ssel az b¶rki sz¶m¶ra k¶nnnyebben ¶rthet¶, azonban az, hogy a metafizikai fejl¶d¶s nem azonos a szellemi fejl¶d¶ssel sem, megk¶v¶n egy kis magy¶zatot. ¶spedig: valaki tehet szert szellemi tudásra, f¶leg a szellemi

abban az értelemben, hogy egyik másfélszeres elűsegit a másik másfélszeresét, míg végül az összes elem egyfélszeres másfélszeresét egy összesen egyesfélszeres sugározják ki az egyszerű, kizvetlen, örthetű, tapasztalható állapotokat, folyamatokat, megnyilvánulásokat, élmegtestesüléseket. Ha megfigyeljük, láthatjuk, hogy az emberi terek nagy része arra irányul, hogy az életet ézboldogabbá, biztonságosabbá tegye, hogy eltüntesse a kialakult nem-kívánatos állapotokat (betegség, bonyodalmak) és ezek helyébe ártelmi, élvezetes, biztonságos állapotokat tegyen, valamint, hogy megismerve az ilyen állapotokhoz vezető éz algoritmusokat kontrollálja, hosszabb távon fenntartsa ezen állapotokat. Metafizikailag fogalmazva, az ember egy éz ártelmi-kívánatos állapotot akar (tudattalanul, éz ártelmi-sen) létrehozni, olyan tudást, olyan állapotokat, olyan folyamatokat, amelyeket éz ártelmi-ártelmi (félgetlenül attól, hogy éz objektív-e van-e számkra ártelmi vagy nincs). Ami miatt a terek megbukik és ami miatt a boldogság helyett még nagyobb boldogtalanság támad, a tisztaság, a rend helyett még nagyobb bonyodalom, az ézshang helyett még idegtöbb zajongás, az nem más, mint az ember örökötlenége az egész, az egészig iránt. Meg akar oldani egy problémát, de nem látja a probléma helyét az egészben, el akar öni egy cőt, de ezöbe sem jut, hogy a cőt elöröse mit hoz még magával, hogyan örinti továbbá életét, embertársait, kizvetlen világát, szemölye egészét. Az egész iránt való örökötleneg egyszermind egy sajátos kizvetzetlenséggel is együtt jár. Az ember kijelöli problémát és anélkül, hogy töl látja a probléma szabta kereteken, pontosan azt fedi el, ahová örnezni szeretne: az egésghöz, az egészbe. Vagy gyakran ögy öri, hogy a probléma objektív bukkan fel számára, tehát félgetlenül szándökait, tudatosságát, példül azört, mert ilyen vagy olyan a társadalmi helyzet. E tövközet kizvetzemye ugyanaz (mint az erűszakosan izolölt problémák esetében): az ember pontosan az egészig ellenében cselekszik (még nagyobb zavart, bizonytalanságot, bonyodalmat idöz elö).

Az ember hajlamos ézszetöveszteni a problémák jö megfogalmazását a problémák tölött kiragadásával. Egy-egy problémának (cönak), hajlamos olyan rangot adni, mintha ez határozna meg az egészét. Pedig, a ézdologé pontosan fordítva van: az egész az, amelyben egy-egy probléma meghatározást kaphat. Az egészig iránti örökötleneggel nem csak a kizvetzetlenség jár együtt, hanem a tövközetek miatti zaklatottság. Az ember ezt vagy azt látja boldogsága kulcsának és ha sikerül megragadnia, kiderül, hogy nincs is olyan jár, nincs is olyan ajtö. Elbizonytalanodik, elcsögged ilyenkor emberünk. Valójában, önye legbensöbb önye szerint nem is boldog akart lenni, - csak ö ezt nem tudta, nem ismerte fel -, hanem egésges, egészsöges (amely állapotnak az ártelmi, a boldogság ézcsaké velejárja, nem pedig ézizölölté cöl). A metafizikai fejlődös olyan tudatos gyakorlatot, folyamatot jelent, amelynek során a szemöly önyöt (és egyben sorsát, öletrendjét) az egészre való tekintettel, az egész figyelembevöl alakítja, mégpedig ögy, hogy minöl tisztább ézshangot valóstson meg. Láthatö, hogy a metafizikai fejlődös metafizikai tudást feltötelez, ugyanakkor azt, hogy az ember jár eleve az egészből (egységből) induljon ki (mintha a cöl jár elöbb lenne elört, mint ahogy a ézöllvösé azt cölba veszi). Ez azonban nem ellentmondásos. Az egésgre való nyitottság, az egésglátás, az egészben való gondolkodás és az ennek megfelelő gyakorlat feltötele a metafizikai fejlődösnek. Az egészből, az egésgből indulunk ki, de van még böven feladat, teendö. Pontosán ez az egésgszellemsö az, amit integrölni kell szemölyünkbe, mint megvalöstott, integrölt, ölä tudást. Ugyanakkor ez a tudás az, amellyel továbbá megvalöstásokat teszünk, továbbá realizölünk. Az ember, a szemöly metafizikai stüsa nem csak abban áll, hogy szubjektivitása álltal megtapasztalja a valóstgot, hanem abban is, hogy imaginöciöja álltal továbbá valóst-tja a valóstgot, továbbá folytatja az egésget. Ezen gondolatok kizvetben jár sokkal örthetöbb, hogy mit jelent a metafizikai fejlődös, a szemöly metafizikai fejlődöse. Az emberben aktövan

jelen van egy körzetekből, tapasztalatokból, hitekből, valószínűségekből álló szívesen, amely meghatározza, hogy miként viselkedjen az illető személyn mindennapjai során. Ezt a szívesen paradigmának is nevezik. Az ember valószínűsége (látéshoz, világhoz, önmagához) valószínűségi viszonyulást, hozzájárulást tartózkodás ezen. A paradigma kialakulásának vannak személyes komponensei és vannak kulturális, társadalmi determinációi. A látéshoz az, hogy az ember úgy látja a valószínűségeket, amint azt a paradigma észsugallja. És úgy is cselekszik, ahogy megfelel a paradigmájának. Mi tehát, olyan körteket, cölöket kávet, amelyek a paradigma szerint körteket, kávetendők cölök. Ezzel nincs is semmi baj, egészen odáig, amíg a személy éppen a paradigmája miatt szakad el az egységtől. A paradigma jó segítség nyújt a világban való tájékozódásban addig, amíg nem merül fel az a probléma, hogy a észfát nem látjuk az erőt. A paradigma számára az ember számára, mert ez nélkülül valóggal elveszteni a tájékozódást. De csak észmanká, amely odáig segít észelszántiká, ahol és amikor valógre fel kell ismerje: a paradigmát meg kell haladnia. Ez a paradigma-meghaladás egyben a metafizikai fejlődés kezdete, az egységre való felügyelés mozzanata. Egy hosszú első lépése. Míg számára feladat, teendő vár az emberre, de már egy sokkal másabb (emelkedettebb, egyetemesebb) tudatossággal foghat ezekhez hozzá. A klinikai körtelemben vett egyszés, a párhelykapcsolat, a hívás, a tanulmányok, az alkotás, a társadalmi kapcsolatok stb., mind a személyes körlet egyszésnek észszetevési és itt az a fontos, hogy megkörtés, hogy a soroltak egy egyszésben vannak jelen, egy egyszésben nyilvánulnak meg. Fontos az is, hogy ezek a konkrét körletteráletek a személy körletében, vagyis az egyszésben fontos (nőlkázhethet) szerepet, funkciót töltenek be, ha elhanyagolunk egy feladatot, az azzal egyenértékű (hatásban nőzve), hogy más szempontokat ragadunk ki, vagyis megbontjuk az egységet (az egyszésget). Erre azért volt fontos körni, mert vannak olyan szellemi irányzatok is, amelyek egyes körletteráletek fontosságát, példálul a családállítását, nem csak hogy alábecsülik, hanem egyenesen elhanyagolhatónak valólik (és hirdetik, ami az aggasztóbb). De ugyanígy lehetne beszélni olyan tanokról, amelyek mesterei a bókát, a nem ártás elvöt hirdetik (fággetlenül attól, hogy bennük esetleg töltenek a hatalmi ambíció, amely nem éppen a észnem ártani akarásról és a felhőtlen bókességgel há-res), miközben lelkes tanítványait tákáltesen leszerelik harciasságuk tekintetében (feltöve, ha volt olyan nekik egyáltalán). Pedig a harc is benne van az egyszésben, persze a maga helyén és mádján. Egy azonban biztos: a harcot sem lehet kivenni az egységéből, s aki megkésreli, csak az egység megbontása ártán teheti meg (degradáció, dezintegráció). Míg lehetne ilyen és ehhez hasonló tanokat felhozni példákot, amelyekben az a kávetés, hogy valamit kihagynak az egységéből, az egységéből és bágarantálnak bizonyos szellemi fejlődést, magára az egység (az egyszés) megvalósítására nem képesek. Az egység kapcsán azért emlegetem állandán az egyszésget is, mert az, amit mi kávetnap körtelemben egyszésnek nevezünk, szorosán észszefágg a metafizikai körtelemben vett egységgel. Az előbbi példánál maradván, ha mellőzi a harcot egy olyan egyén, akinek márpedig teendői lennének a harcállás terén, valószínűségi nem tesz egyebet, mint folyamatosan elfolytja a harci impulzusait, amelyeknek neurofiziológiai áttevődése, megfelelősei vannak. Erről a szintől pedig már tudományosan bizonyított tény a betegségek etiológiája (etio-patogenezise). Ha nincs metafizikai egységtudat (ami egyben tudás is), akkor nincs megfelelő hozzájárulás a feladatokhoz és az egyszés kávetnyen megbomolhat. Ilyen egyszerű az, amit a betegségek szellemi okának nevezünk. Nem egységessé látelfogás: nem egyszésessé hozzájárulás: zavar, bonyodalom, betegség. Kávetrábelül ez az észát, amely a szellemi okot a testi kávetkezésonyig vezet. Az egységessé nem jelenti azt, hogy minden ember minden körletterálettel behátán kell foglalkozzon. Az egységessé a személyes körletfeladatokhoz való hozzájárulásra vonatkozik, nem pedig az észszes körletterálet északtávé jelenlétére egy személy körletében. Az a tudás, amely rászletesen, pontosan és egységesen fel tudja

Érkepezni egy személy életfeladatainak körét, nem más, mint az egyes asztrológusok által is gyakran félreértett asztrológia. Egy északi tudás ez, amely értelmesebbbe foglalja az ember életleiteit. A szemléletesi (személyes) horoszkóp a személyre vonatkozó feladat-struktúrát mutatja meg számára. Innen már csak a jó (megfelelő) értelmezés kell ahhoz, hogy valaki tisztán láthasson feladatait, teendői körében. Ha ez is meg van, akkor már csak a konkrét gyakorlat kell. Ez olyasvalami, amit csakis a személy tehet meg. A fontos az, hogy megtegye. A asztrológiában elkövetett hibák abból fakadnak, hogy egyes asztrológusok (még Árk is!), azt hiszik, hogy az elsődleges cél bizonyos hatások feltérképezése (bolyghatások, példájul), vagy, ami még rosszabb, bizonyos események bekövetkezésének vagy be nem következésének a megállapítása (jelszavak). Több (messze több) bolyghatásokon az bekövetkezés vagy be nem következése eseményeken az asztrológia igazi célja, hogy a szemléletesi horoszkóp értelmezése által rámutasson a személyes feladatokra (valamint azokra a rejtett, belső okokra, ami miatt az illető személy félreérti, kerélteti feladatait). A metafizikai tudásról leválasztott asztrológia sem vezet kézelebb az egészhez. A metafizikai tudás tud a személyről, a személyes kérelmésekre, valamint az egyetemességre, vagyis az egészszéről, az egyetemes az a személyes létet egészleges mibenlétéről, ézholisztikus alapjellegéről. A metafizikai tudás arról is tud, hogy a metafizikai (egészélgelvé) fejlődés nem csak lehetőségre, hanem szükségesre is a személy számára. Ez ellentmondani látszik a logika törvényeinek, ugyanis a (modális) logika úgy határozza meg a szükségesre, hogy ézaz, aminek a tagadása lehetetlen, a lehetőségre pedig úgy, ézaz, ami nem szükségesre, hogy nem lehetséges. Tehát, a szükségesre az a lehetőségre egymás segítésével határozza meg a logika az e két egy szefélgg rendszerét. Azonban az, hogy a személy metafizikai (egészélgelvé) fejlődése egyszerre lehetőségre az szükségesre, úgy kell történni, hogy bár nyitva áll a személy számára a fejlődés lehetősége, nem biztos, hogy a személy fel is használja ezt a lehetőséget. A szükségesre pedig arra vonatkozik, hogy bár elmulaszthatja a személy a fejlődést, de úgy nem is jut el egészes állapotokig, folyamatokig. A metafizikai fejlődés tudatos odafordulást igényel, önismeretet, személyes feladatismeretet az a feladatok konkrét felvállalására, az azoknak való eleget-telt. Elmulasztani lehet ugyan, de akkor indokolatlan éznagy beteljesésre várnunk, mint ahogyan félreértés az is, hogy a boldogságot más módszerekkel csikarja ki valaki. Az egészre való nyitottság az első lépés a személyes fejlődés útján. A második az, hogy legyen egy konkrétabb gyakorlati útmutatás. Ezt teszi lehetővé a szemléletesi horoszkóp értelmezése. A harmadik lépés a teendő megtervezése az megvalósításra. Ez utóbbi kimondottan a személy feladata, szabadsága, lehetősége az észkesre. Ahhoz, hogy az ember egészébe keréltessen, vagyis, hogy igazi fejlődést valóstson meg, alaposan ismerni kell a személyes életfeladatokat. Amikor ez megvan tervet kell készíteni (élettervet) az a tervnek megfelelően meg kell tenni a konkrét lépéseket. Bár sokan állítják magukról, hogy ők teljesen tisztában vannak feladataikkal, a metafizikai (az asztrológiai) tapasztalat egyáltalán nem ezt igazolja, inkább az ellenkezőjét. Az a tény, hogy valaki jól ismeri egy adott tevékenység-térlettel kapcsolatosan a járható feladatokat, egyáltalán nem jelenti azt, hogy ismeri a személyes életfeladatait. Ugyanis nem csak az a baj, hogy az ember valamely paradigmába ragad (amelyekről volt szó korábban), hanem az is, hogy az illető ember eltér eredeti, személyes feladatkörétől. Úgy léte nagy részében tulajdonképpen saját maga ellen dolgozik, még akkor is, ha társaitól látszólagos sikerek, eredmények koronázzák meg. Ugyanez a helyzet az önismerettel. Sokan állítják, ézhogy ugyan már, hagyják ők az önismerettel, nagyon jól az az pontosan ismeri saját magát, nincs szükségesre ezt illető információkra. Igen. Ismeri, esetleg személyisége felső-nesebb rétegeit, azokat, amelyek kézelebb állnak mindennapi tudatosságához az paradigmájához.

Passzol is számára minden olyan visszajelzés, amely egybehangzik felszárnes Ányszeretével, a probléma csak ott kezdődik el, amikor olyan visszajelzéssel szembesül mindennapjai során, ami már eltör attól, ahogyan Áu addig magát ismerte. Ilyenkor kÁnnyen kiderülhet(ne), hogy esetleg pontosan az ellentéte az igaz annak, ahogyan Áu magát addig ismerte. De "ékitartás" is tud lenni az ember, nehogy kiderüljön, hogy Ányszereti (vagy egyé) szinten távedett. Ilyenkor kezdődik el a magyarázkodás, az Ánigazolás, nem egy esetben a háborúskodás (ami nem távesztend Ássze a harccal). A metafizikai fejlődés olyan lehetősége az embernek, amely, mint már Ártam szákszerés is. Lehetetlen egységben maradni Ágy, hogy kÁzben az ember nem fejlődik, vagyis szellemi Ártelemben véve nem mozog, nem vÁltozik. Ezért szákszerés a metafizikai fejlődés. Ez annyit jelent, hogy az ember megismeri, megfogalmazza személyes Áletfeladatait, tudva azt, hogy ezek az igazi kulcsok az egység megvalósításához. Egy-egy feladat, további, más, a már megszokott Ártelemben használt fejlődési folyamatot is szákszerés tesz, Ágy a személy fejlődik tudásban, tapasztalatban is. Ellenkez Á esetben az ember "lemarad" az egységgról, még abban az extrém vÁgletben is, ha netán egységelvén fogta fel az Áletet, a világot, de személyes Áletfeladatait elhanyagolta. Bár megtette az első lépést, de meg is ragadt azon a szinten. A teljes fejlődési folyamat ugyanis három lépésből áll. A metafizikai személylet (egység tudat, egység lét), a személyes feladat ismeret (száletési horoszkóp) Ás a konkrét terv, a konkrét lépésekkel együtt (egybevéve tehát a konkrét tervezést Ás annak megvalósítását).